

Гарантиране на качеството на храните, включително хармонизация или взаимно признаване на стандартите

Резолюция на Европейския парламент от 10 март 2009 г. относно гарантиране на качеството на храните – хармонизация или взаимно признаване на стандартите (2008/2220(INI))

Европейският парламент,

- като взе предвид член 33 от Договора за ЕО,
- като взе предвид Зелената книга на Комисията от 15 октомври 2008 г. относно качеството на селскостопанските продукти: продуктови стандарти, изисквания към селскостопанското производство и схеми за качество (COM(2008)0641 окончателен),
- като взе предвид резолюцията си от 9 октомври 1998 г. относно политика за качество на селскостопанските продукти и селскостопанските хранителни продукти¹,
- като взе предвид работния документ на Комисията от октомври 2008 относно системите за сертифициране на качеството на храните,
- като взе предвид прегледа на състоянието на общата селскостопанска политика (ОСП),
- като взе предвид мандата, даден от Европейския съвет на Комисията за провеждане на преговори в областта на селското стопанство, както е предвидено в Предложението на Комисията за условията при преговорите със СТО в областта на селското стопанство от януари 2003 г.²,
- като взе предвид конференцията, организирана от Комисията на 5 и 6 февруари 2007 г. в Брюксел на тема „Сертифициране на качеството на храните – добавяне на стойност към селскостопанските продукти“,
- като взе предвид предложението за регламент на Европейския парламент и на Съвета за предоставянето на информация за храните на потребителите (COM(2008)0040),
- като взе предвид член 45 от своя правилник,
- като взе предвид доклада на Комисията по земеделие и развитие на селските райони и становището на Комисията по околна среда, обществено здраве и безопасност на храните (A6-0088/2009),

---

¹ ОВ С 328, 26.10.1998 г., стр. 232.

² Документ на Комисията 625/02.

- А. като има предвид, че Европейският съюз има най-високото качество и стандарти за хранителни продукти в света;
- Б. като има предвид, че тези високи стандарти отговарят на желанието на потребителя в ЕС и са начин за реализиране на значителна добавена стойност;
- В. като има предвид, че потребителите показват все по-голям интерес не само към безопасността на храните, но и към произхода и методите на производство на храните; като има предвид, че Европейският съюз вече отговори на тази тенденция, като въведе четири етикети за качество и произход на храните, а именно „защитено наименование за произход“ (ЗНП), „защитено географско указание“ (ЗГУ), „храна с традиционно специфичен характер“ (ХТСХ) и „биологично земеделие“ (БЗ);
- Г. като има предвид, че европейските висококачествени продукти представляват „живо“ културно и кулинарно наследство на Европейския съюз, и по тази причина представляват съществен елемент от икономическия и социален живот на многобройни региони в ЕС, като гарантират пряко свързаните с територията дейности, по-специално в селските райони;
- Д. като има предвид, че в съзнанието на потребителите системите за сертифициране са свързани с гаранция за по-добро качество;
- Е. като има предвид, че специфичните системи за качество на ЕС представляват специфично конкурентно предимство за продуктите на Общността;
- Ж. като има предвид, че големите дистрибуторски вериги доминират на пазарите на хранителни продукти в ЕС и налагат такси за вписване, такси за търговско включване, както и неоправдано участие в разходите за рекламна дейност, а това са фактори, намаляващи шансовете на малките производители да достигнат до многобройни потребители;
- З. като има предвид, че е възможно да се използват нови технологии, за да се отбелязва подробна информация относно произхода и характеристиките на селскостопанските и хранителните продукти;
- И. като има предвид, че фалшифицирането причинява вреди както за производителите, така и за крайните потребители;
- 1. Приветства започнатия от Комисията процес на обсъждане на Зелената книга и подкрепя нейното желание да се насърчава качеството на селскостопанските продукти в ЕС, без да се налагат допълнителни разходи или тежести на производителите;
- 2. Подчертава, че гарантирането на условия за лоялна конкуренция на пазарите за стратегически продукти като селскостопанските и хранителните продукти следва да бъде първостепенна цел на ЕС от обществен интерес; счита, че е от съществено значение да са налице условия за честна конкуренция по отношение на вносните продукти, които обикновено не отговарят на стандарти, подобни на тези на Общността; счита, че европейските стандарти за качество, приложими към чуждестранните продукти, които влизат на вътрешния пазар, също трябва да бъдат изработени въз основа на споразумение в Световната търговска организация (СТО);

3. Счита за необходимо да се повиши контролът и координирането между отделните органи, за да се гарантира, че внасяните хранителни продукти отговарят на стандартите на ЕС в областта на околната среда, безопасността на храните и хуманното отношение към животните; взема под внимание заключенията на Съвета по земеделие от 19 декември 2008 г. относно безопасността на внасяните селскостопански хранителни продукти и спазването на стандартите на Общността, но въпреки това посочва липсата в тези заключения на ясно изразена политическа воля за засилване на контрола на Общността в трети държави;
4. Подчертава, че политиката относно качеството не може да се разглежда отделно от бъдещето на общата селскостопанска политика, нито от предизвикателства като изменението на климата, опазването на биологичното разнообразие, енергийните доставки и управлението на водните ресурси;
5. Счита, че мерките за увеличаване на производството в общия контекст на високи цени на суровините не следва да служат като претекст за снижаване на стандартите;
6. Отново потвърждава, че целта за установяване на максимално ниво на безопасност на храните, хуманно отношение към животните и опазване на околната среда следва също така да позволи достигането на ниво на качество на продуктите, което да дава съществено конкурентно предимство на селскостопанските производители; посочва, че за селскостопанските производители трябва да бъде възможно да реализират приходи, за да си възвърнат разходите, произтичащи от изискванията на ЕС по отношение на безопасността на хранителните продукти, хуманното отношение към животните и опазването на околната среда; застъпва становището, че в случаите, в които конкурентното предимство на селскостопанските производители не е достатъчно за възвръщането на тези разходи, важна роля в това отношение трябва да играят финансовите средства за подпомагане на общата селскостопанска политика, които следва да бъдат използвани от европейските селскостопански производители, за да гарантират безопасността на хранителните продукти, хуманното отношение към животните и опазването на околната среда в селското стопанство;
7. Счита, че европейската политика в областта на качеството следва да бъде тясно свързана с реформата на общата селскостопанска политика за периода след 2013 г.; изказва становище, че ЕС следва да играе подкрепяща роля в тази политика, включително във финансово отношение, с оглед реализиране на висококачествено производство на селскостопански и хранителни продукти в Европа; подчертава, че организациите на производителите следва да бъдат решително поощрявани, за да не поставят по-специално малките производители в неизгодно положение;
8. Отбелязва, че по силата на Международния договор за растителните генетични ресурси за прехраната и земеделието Европейският съюз е задължен да предприема мерки за съхраняване на генетичните ресурси; следователно приканва Комисията да създаде специални програми за стимулиране на търговията, които да насърчават използването на растителни видове, застрашени от генетична ерозия; подчертава, че по този начин следва да се повиши привлекателността за селските стопани и растениевъдите за отглеждане на видове, които са регистрирани като растително-генетични ресурси, и че подобни програми за насърчаване на търговията следва да бъдат създадени за застрашените видове селскостопански животни;

9. Припомня, че вследствие на продължителния процес на либерализиране на световните селскостопански пазари европейските производители са пряко изложени на международна конкуренция и че всяка наложена им допълнителна мярка има опасност да навреди на конкурентоспособността им, но също така може да бъде от полза за селскостопанските производители от ЕС, ако те са в състояние да отличат продуктите си на пазара по ефективен начин и в замяна да реализират допълнителни печалби; припомня също така, че селскостопанските производители от ЕС могат да се възползват от търсенето на потребителите, като им доставят местни качествени продукти и прилагат по-високи стандарти по отношение на хуманното отношение към животните и защитата на околната среда, наред с другото;
10. Подчертава, че в рамките на СТО Комисията трябва да постигне споразумение за така наречените „нетърговски въпроси“ по такъв начин, че възможно най-много вносни продукти да отговарят на същите изисквания, които се налагат на европейските селскостопански производители, така че качеството на селскостопанските продукти, отговарящи на изискванията на ЕС по отношение на безопасност на храните, хуманното отношение към животните и опазване на околната среда, да осигури на селскостопанските производители значително конкурентно предимство;
11. Изразява безпокойство от влиянието на големите вериги магазини върху общото качество на хранителни продукти в ЕС; изразява безпокойство също така от факта, че пазарите, характеризиращи се с висока концентрация на дистрибуцията, показват тенденция към уеднаквяване и намаляване на разнообразието на селскостопанските и хранителните продукти в резултат от по-малкото предлагане на традиционни продукти и увеличаване на преработените продукти; предлага Комисията да отбележи необходимостта от регламентиране на практиката на търгове с наддавателни предложения за намаляваща цена, наложена от няколко големи европейски търговски центъра, която има пагубни последици за качествените продукти;

Изисквания към производството и маркетинговите стандарти

12. Изразява безпокойството си по повод на сложността на система на ЕС за основни стандарти и големия брой правила, които селскостопанските производители в ЕС трябва да спазват; изразява подкрепа за опростяване и застъпва мнението, че всяка по-нататъшна разпоредба трябва да бъде измервана според критериите за уместност, необходимост и пропорционалност;
13. Призовава за по-нататъшно опростяване на маркетинговите стандарти чрез изясняване на основните критерии, които следва да се прилагат; призовава за разработване на насоки на ЕС за използването на общи запазени термини като „с ниско съдържание на захар“, „с ниски емисии на въглероден диоксид“, „диетичен“ и „естествен“, с оглед избягване на подвеждащи практики;
14. Изразява безпокойство от факта, че по-голямата част от потребителите в ЕС не са достатъчно добре информирани по отношение на хранителната верига, по-специално произхода на продуктите и суровините; изразява подкрепа за задължителното въвеждане на обозначаване на мястото на производство на изходните продукти чрез етикет с посочване на държавата на произход, което

отразява желанието на потребителите да научат повече за произхода на купуваните от тях продукти; убеден е, че такава система следва да обхване и преработените хранителни продукти и да отчита произхода на основните съставки и суровините, като дава информация за мястото на произход и мястото на последното преработване на продукта;

15. Счита, като взема предвид спецификите на отделните производствени отрасли в ЕС, че австралийският модел е отличен пример за система за етикетиране на страната на произход: той указва различните етапи на производство на продуктите, например „произведено в“ за храните, произведени с национални съставки или на място, или пък „направено в“ за храните, претърпели сериозна преработка в съответната страна, а също и обозначаване „направено в... с местни или вносни съставки“; припомня, че други важни търговски партньори на Европейския съюз като Съединените щати и Нова Зеландия също използват системи за етикетиране от този вид;
16. Счита, че при условие че стандартите за безопасност на храните са спазени, търговските стандарти не следва да пречат на достъпа на продукти до пазара поради външния им вид, формата или размера им;
17. Застъпва становището, че общият знак на ЕС за качество, придружен от текста „произведено в Европейския съюз“ в крайна сметка трябва да допринесе за това, продуктите от ЕС да могат да се открояват положително на пазара благодарение на високите стандарти, съгласно които се произвеждат;
18. Счита, че следва да се насърчават повече незадължителните обозначения като алтернатива на задължителните търговски стандарти; същевременно отбелязва, че с оглед на разликите в хранителните навици и традиции, въвеждането на такива унифицирани определения, които да удовлетворяват всички заинтересовани страни, може да е свързано с трудности, увеличаване на обема на предоставяната на потребителите информация и необходимост от създаване на система за надзор върху прилагането на обозначенията;
19. Изразява подкрепата си за мерки за опростяване на общностната нормативна уредба, без това да води до премахване на тази уредба, и за ограничаване на областите, които се саморегулират; счита, че общите търговски стандарти са необходими и че те могат да бъдат определени по по-ефикасен начин; в това отношение счита, че е целесъобразно да се насърчава процесът на съвместно регламентиране като обичаен процес на приемане на европейското законодателство в тази област; призовава в този процес да бъдат включени местните органи и представителите на хранително-вкусовата промишленост и на селскостопанските производители;

Специфични системи за качество в Европейския съюз

20. Подчертава, че системите за качество на храните следва да предоставят информация и гаранции на потребителите относно автентичността на съставките от местен произход и техниките на производство; счита следователно, че е нужно да бъдат въведени и прилагани подобни схеми, заедно със системи за засилен контрол и системи за проследяване;

21. Счита, че е необходимо да се създадат по-прозрачни системи за етикетиране, които да са добре известни на потребителите, и че за прозрачното обозначаване на произхода както при продуктите от ЕС, така и при продуктите, внесени от трети държави, трябва да се обозначава произходът на основните характеризиращи селскостопански съставки;
22. Счита, че изключителната употреба на автентични продукти с добавката „защитено наименование за произход“ (ЗНП) като изходни суровини следва да бъде гарантирано единствено тогава, когато защитеното наименование се употребява върху етикета и върху рекламните материали за преработения продукт; подчертава, че по този начин от една страна се избягва подвеждането на потребителите, а от друга се засилва търсенето на продуктите със защитено наименование за произход (ЗНП);
23. Счита за целесъобразно приемането на правила за използването на обозначенията „планински“ и „островен“, тъй като това ще създаде значителна добавена стойност за селскостопанските продукти от въпросните региони, които са в необлагодетелствано положение; счита, че използването на обозначенията „планински“ и „островен“ трябва да се съпровожда от задължителното обозначаване на държавата на произход на продукта;
24. Заявява, че тъй като за средностатистическия потребител не са ясни разликите между защитените наименования за произход и защитените географски указания, би следвало да се предприемат информационни дейности, с които да му се разяснят тези разлики;
25. Противопоставя се на въвеждането на по-строги критерии за оценка, като например критериите за допустимост за износ или за устойчивост; посочва, че съществуват продукти, които не биват изнасяни, но които въпреки това играят важна роля за изграждането на местната икономика и за запазването на социалното сближаване;
26. Заявява, че географските указания представляват важна част от европейското наследство, която трябва да бъде опазена както поради икономическата си сила, която е от първостепенно значение, така и поради социалното си и икономическо отражение, което е определящо за многобройни региони в ЕС; счита, че те са гаранция за качество, която трябва да поддържа, по-специално чрез по-строг контрол върху управлението на географските указания от страна на групите, които ги представляват и които кандидатстват за тях; счита, че те улесняват потребителите да направят избор при разграничаване на продуктите;
27. Счита, че е необходимо по-добре да се обяснят разликите между търговските марки и географските указания и да се предприемат мерки, позволяващи конкретното прилагане на съществуващите общностни норми относно невъзможността да се регистрира марка, включваща или позоваваща се на защитени наименования за произход (ЗНП)/ защитени географски указания (ЗГУ) от оператори, които не представят организациите на производителите на тези ЗНП/ЗГУ; счита, че е от жизненоважно значение да се провеждат рекламни кампании, разполагащи със специален бюджет, за да се информират потребителите за предимствата на тези публични системи за сертифициране;
28. Счита, че в интерес на запазване на качеството и авторитета на географските

указания производителите на продукти със защитено географско указание следва да имат възможност да разполагат с инструменти, които да им позволят подходящо управление на произведения обем продукция;

29. Счита, че в случай че продукт, защитен от географско указание, се използва като съставка на приготвена чрез термична обработка храна и характеристиките му в резултат на приготвянето са изменени, органите, гарантиращи защита, или компетентните органи трябва да имат възможност да осъществяват специален контрол с цел конкретна проверка дали характеристиките на продукта, защитен от географско указание, не са изменени в прекалено голяма степен;
30. Изисква засилване на защитата на продуктите с регистрирани наименования и по-специално на определени етапи на тяхното пакетиране и предлагане на пазара извън района на производство, тъй като именно тогава възниква опасността от злоупотреби с тези наименования; призовава да се приложи общностното законодателство, което забранява регистрирането на марки с наименование, подобно на дадено наименование ЗНП или ЗГУ, което вече е регистрирано;
31. Изразява подкрепа за установяването на общи правила, които да позволят на производителите на продукти със защитено географско указание да определят условията за предоставяне на географско указание, както и по отношение на използването им в наименованието на преработените продукти;
32. Изразява подкрепа за опростяване на процедурата за регистрация на географските указания и за намаляване на срока, в рамките на който се получава тази регистрация;
33. Насочва вниманието върху факта, че нивото на защита на географските указания варира в различните държави-членки; счита, че е желателно законодателството и процедурите в тази област да се хармонизират, особено по отношение на нормите в областта на служебната защита;
34. Изразява желание международната защита на географските указания да се засили; призовава Комисията да повиши усилията си, по-специално на политическо равнище, за подобряване на защитата на ЗГУ в рамките на преговорите на Световната търговска организация (както на равнище увеличаване на обхвата на защитата, посочен в член 23 от Споразумението за свързаните с търговията аспекти на правата върху интелектуална собственост, така че да обхваща всички продукти, така и по отношение на създаването на многостранен регистър на ЗГУ), но също така и в рамките на преговорите за присъединяване на нови държави към СТО и на двустранните споразумения, договаряни в момента;
35. Счита, че както производителите-износители, така и производителите, които не изнасят продуктите си, следва да се възползват от тази международна защита от страна на ЕС, която евентуално може да варира в зависимост от риска от действително фалшифициране на продуктите, така че да може да се гарантира международна защита в рамките на СТО за продуктите, изложени на висок риск от фалшифициране и предназначени за износ, а за продуктите, изложени на по-малък риск и пускани в продажба на местните пазари, да може да се предложи по-опростена процедура, която с признаването от държите-членки, следва да бъде нотифицирана на Комисията (сравнима с нивото на настоящата временна защита) и

се ползва с правна защита от Общността;

36. Припомня, че определени наименования биват систематично присвоявани на територията на трети държави и че това води до подвеждане на потребителите и до застрашаване на репутацията на автентичните продукти; подчертава, че гарантирането на защитата на едно наименование в трета държава е процедура, която отнема изключително много време, и че това не може да бъде постигнато лесно от отделни сдружения на производителите, при условие че всяка държава разполага със специфични системи и процедури за защита; призовава Комисията да участва с консултативна роля и да предоставя на организациите на производителите ноу-хау и правна подкрепа за сключване на споразумения с трети държави;
37. Счита, че е от съществено значение да се предвидят общностни и национални проверки използването на защитените наименования за произход (ЗНП) и защитените географски указания (ЗГУ) и да се предвидят тежки санкции с оглед предотвратяване на непозволеното използване на тези инструменти, така че държавите-членки да имат задължението да ги прилагат автоматично в случай на фалшифициране или имитация на защитени наименования; предлага да се включи за тази цел специална разпоредба в член 13 от Регламент (ЕО) № 510/2006 на Съвета от 20 март 2006 г. относно закрилата на географски указания и наименования за произход на земеделски продукти и храни¹; изразява подкрепа за опростяване на получаването на ЗНП и за въвеждане на строги проверки от страна на органите на всяка държава-членка с цел сертифициране на извършването на всички етапи от производствения процес в съответната географска област;
38. Счита, че контролът върху пазара с цел спазване на разпоредбите за всички продукти със защитени наименования за произход (ЗНП) и със защитени географски указания (ЗГУ) ще обремени държавите-членки с административни разходи, но ще допринесе в значителна степен за тяхната ефективна защита; изразява подкрепа за предоставяне на техническа помощ от страна на Общността за осъществяване на контрол от държавите-членки, за да се гарантира еднаквото прилагане на защитата на продукти със защитени наименования за произход (ЗНП) и със защитени географски указания (ЗГУ) на територията на ЕС;
39. Изразява становище, че е необходимо чрез финансова помощ от страна на ЕС да се засилят действията за информиране и популяризиране на тези системи както в рамките на вътрешния пазар, така и в трети държави; счита също така, че следва да се увеличи участието на Общността в съвместното финансиране на програми на ЕС за информиране и реклама относно качествените продукти в ЕС; изразява желание Комисията да продължи да популяризира в трети държави понятието ЗГУ, по-специално като увеличи мисиите за предоставяне на техническа помощ във връзка с групите производители на ЗГУ;
40. Препоръчва създаването на европейска агенция за качество на продуктите, която да работи в тясно сътрудничество с Европейския орган за безопасност на храните и със службите на Комисията, отговарящи за защитата на качеството на храните; тази агенция ще разглежда също така все по-многобройните заявки за регистриране на защитени наименования за произход (ЗНП), защитени географски указания (ЗГУ) и храни с традиционно специфичен характер (ХТСХ) на трети държави;

---

¹ ОВ L 93, 31.3.2006 г., стр. 12.

41. Подчертава значението за избора на потребителите на Регламент (ЕО) № 1829/2003 на Европейския парламент и на Съвета от 22 септември 2003 г. относно генетично модифицираните храни и фуражи¹; приканва Комисията да представи законодателно предложение за задължително обозначаване и за животински продукти като мляко, месо и яйца, за чието производство животните са били хранени с генетично модифицирани фуражи;
42. Изразява подкрепа за поддържането и опростяването на системата за храни с традиционно специфичен характер (ХТСХ); изразява разочарованието си от ефективността на този инструмент, който досега е позволил регистрирането на много малък брой ХТСХ (двадесет регистрирани специалитета и тридесет заявления, които се обработват); отбелязва, че посоченият на второ място в член 3, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 509/2006 на Съвета от 20 март 2006 г. регистър на ХТСХ като селскостопански и хранителни продукти с традиционно специфичен характер² - при който използването на името на продукта или храната не е запазено за производителите - следва да бъде заличен, тъй като той снижава защитата ХТСХ; припомня, че системата ХТСХ остава подходящ инструмент за защита на мрежите и че тя разполага с интересни възможности за развитие, при положение че бъдат изпълнени определени условия;
43. Счита определението на понятието „традиционен“ продукт, както е формулирано в Регламент (ЕО) № 509/2006, за недостатъчно; счита, че свързването на традиционните продукти със страната, в която съществува конкретната традиция, или изключителното използване на наименованията от производители, които съхраняват традиционните изисквания, ще подобрят привлекателността на статута на храните с традиционно специфичен характер (ХТСХ);
44. Счита, че биологичното производство представлява една от най-големите възможности за растеж на селскостопанските производители в ЕС и че посредством програмите за насърчаване следва да се укрепи доверието в запазения знак на Общността; отбелязва, че в приетият регламент на Общността в тази област са посочени единни стандарти, въпреки че държавите-членки прилагат по различен начин процедурата по сертифициране, като по избор прехвърлят скъпоструващите надзорни функции или на надзорни органи или на акредитирани структури; отбелязва, че процедурата по сертифициране варира в различните държави-членки и струва скъпо; застъпва се за хармонизиране на законодателството във връзка с горните граници за забранени пестициди в производството на биологични продукти; подкрепя по принцип предложението за въвеждане на етикет на ЕС за биологично производство;
45. Счита, че е необходима по-голяма еднородност в класификацията на органите за контрол и сертифициране на екологичните продукти, така че да може да се създаде атмосфера на сигурност и доверие за потребителите чрез нов знак на ЕС за екологично селско стопанство, който да гарантира едни и същи критерии за производство, контрол и сертифициране на равнище на ЕС и да допринесе за разрешаване на проблемите и насърчаване в по-голяма степен на вътрешния пазар на екологични продукти;

---

¹ ОВ L 268, 18.10.2003 г., стр. 1.

² ОВ L 93, 31.3.2006 г., стр. 1.

46. Счита, че появата на небιологични продукти, обозначени по начин, който внушава, че са продукти на бιологично земеделие, може да възпрепятства развитието на общия пазар на бιологични продукти в ЕС; във връзка с това изразява безпокойството си от опитите за разширяване на прилагането на еко-маркировката за хранителни продукти, които не са произведени съгласно принципите на бιологичното земеделие;
47. Застъпва се за задължително обозначаване на държавата на произход за внасяните от трети държави сурови или преработени бιологични продукти, независимо от това, дали се използва сертифицирането на Общността за бιологични продукти;
48. Счита, че за по-доброто функциониране на вътрешния пазар на бιологични продукти в ЕС е необходимо:
- да бъде обозначавана държавата на произход върху внасяните от трети държави бιологични продукти - както сурови, така и преработени - независимо дали бива използван запазеният знак на Общността за бιологични продукти,
  - да бъде повишено доверието в запазения знак на ЕС с помощта на програма за поощряване на производството на бιологични продукти,
  - да бъдат установени правила за горните граници за забранени средства за растителна защита при производството на бιологични продукти,
  - да бъде проучен въпросът за двойното сертифициране, изисквано в множество случаи от големите дистрибутори, тъй като това възпрепятства наличието на достатъчно бιологични продукти в пазара на ЕС,
  - обозначаването на неселскостопанските продукти, които се споменават във връзка с бιологичния метод на производство, да бъде разграничено от обозначаването на селскостопанските продукти;
49. Приветства създаването на равнище държави-членки на агенции за традиционни и бιологични продукти; счита, че е необходимо всяка държава-членка да разполага с обществени и частни институции, всеобщо признати от производителите и потребителите и отговарящи за проверките на националното производство на бιологични и висококачествени продукти, както и за популяризирането им;
50. Признава, че потребителите имат нарастващи изисквания относно качеството на храната и хранителните продукти не само от гледна точка на безопасността, но и поради етични съображения, свързани например с устойчивото развитие на околната среда, хуманното отношение към животните и технологиите за генетично модифицирани продукти; призовава Комисията да обезпечи критерии за инициативи за качество, като доброволни схеми за обозначаване на продукти, несъдържащи генетично модифицирани продукти, които ще предоставят на потребителите възможност за ясен избор;
51. Счита, че е необходимо да се насърчават производствени системи, които запазват околната среда; в тази връзка изразява съжаление за липсата на нормативни разпоредби на Общността относно интегрираното производство, позволяващи да се

изтъкнат усилията на производителите в ЕС чрез подходящи рекламни кампании за популяризиране, насочени към информиране относно добавената стойност на тези производства;

Системи за сертифициране

52. Счита, че разпоредбите на ЕС за хармонизиране на стандартите не са необходими; счита, че не е необходимо да се създават нови системи за сертифициране на храните на общностно равнище, тъй като това би обезценило вече съществуващите системи и би довело до заблуда на потребителите;
53. Подчертава, че разработването на марките за качество, включително свързаната с това комуникация, не трябва да води до по-голяма бюрокрация за производителите; в този смисъл изразява желание производителите да разполагат с правомощия да поемат инициатива по отношение на използването на подобни марки, като намесата на органите на Общността следва да бъде ограничена до осигуряването на защита за тези марки, за да се гарантира на производителите подходящо възнаграждение за положените от тях усилия и за да се защитят потребителите от фалшификации или от всяка друга форма на измама;
54. Счита, че съществуващите системи за сертифициране следва да гарантират, освен спазването на законовите разпоредби чрез изключително бдителен надзор, също така и още редица допълнителни аспекти на безопасността на храните, като например възможността за проследяване; подчертава, че правилата за сертифициране следва да отразяват потребностите на обществото и че следователно е необходима държавна финансова помощ за посрещане на разходите на селските стопани; застъпва се за насърчаването на по-активно сътрудничество на организациите на производителите, тъй като отделните селски стопани не могат да се справят с остарелите правила на за сертифициране в областта на търговията;
55. Отбелязва, че в настоящия момент частните системи за сертифициране не изпълняват целта да подпомагат производителите да информират потребителите относно характеристиките на продуктите си, а се превръщат в изключително средство за достъп до пазара, утежняват бюрократичните процедури за селскостопанските производители и се превръщат в истинска търговска дейност за многобройни предприятия за търговия с хранителни продукти; счита, че е необходимо да не се насърчава увеличаването на броя на тези системи, които ограничават достъпа до пазара на част от производствения сектор;
56. Подчертава, че настоящото увеличаване на броя на частните системи за сертифициране възпрепятства достъпа до пазара на една част от сектора и че въпросните системи не допринасят за подобряване на информирането на потребителите относно характеристиките на продуктите; призовава Комисията да насърчава взаимното признаване на частните системи за сертифициране, за да се ограничи нарастването на броя им и изключването от пазара на качествени продукти; счита за необходимо изготвянето на общностни насоки, обхващащи аспектите, които тези системи не могат да регламентират, като „престижните“ формулировки и обозначения, които следва да се определят въз основа на цел, градация и факти;
57. Обръща внимание на факта, че регионалните продукти имат голямо значение за

местните икономики и общности и това налага необходимостта от противопоставяне на предложения за каквото и да било ограничение на броя на регистрираните географски обозначения;

58. Счита, че не нужно да се търсят нови решения за популяризирането на традиционни продукти, които могат да доведат до обезценяване на системата за ХТСХ;
59. Изразява желание за по-тясно сътрудничество с Международната организация по стандартизация (ISO) и за по-широко прилагане на алтернативни системи като НАССР (система за анализ на риска и критичните контролни точки);
60. Припомня по отношение на международното измерение, че Европейският съюз е срещнал известни проблеми от областта на конкурентоспособността с основните си търговски партньори; изразява безпокойство от натиска на продуктите от развиващите се страни, които нямат същото ниво на безопасност и качество като европейските продукти, а извършваният върху тях контрол често е спорен; в това отношение отново подчертава необходимостта от прилагане на понятието „квалифициран достъп до пазара“ (достъп до пазара при специални условия), който Парламентът многократно е препоръчвал в различни резолюции;
61. Призовава за сключване на двустранни споразумения с ключовите пазари, както и споразумения за борба срещу фалшифицирането; приканва Комисията да допринесе за разрешаване на проблема с международната защита на марките, както и на ЗГУ, ЗНП и ХТСХ;

Допълнителни аспекти

62. Счита, че е необходимо да се осигури по-голяма публичност на предимствата на политиките на Европейския съюз за качество и безопасност на храните; изразява съжаление, че европейските граждани нямат лесен достъп до изчерпателна информация относно приноса на Европейския съюз в тази област; препоръчва Комисията и държавите-членки да увеличат усилията за информиране и насърчаване на стандартите за качество и безопасност на храните, които следва да се спазват за продуктите на ЕС;
63. Подчертава ролята, която може да изиграе в това отношение финансирането от страна на ЕС; участието на Общността в програмите за подобряване на качеството в държавите-членки, които се стремят към сближаване, достига 75 %; обръща внимание обаче върху по-строгите условия за кредитиране на дребните производители в контекста на световната финансова криза, което неминуемо ще доведе до силно ограничаване на достъпа на тези производители до съвместно финансиране;
64. Счита, че селскостопанските пазари, пунктовете за продажба на местни и сезонни продукти, управлявани директно от селскостопанските предприятия, следва да се насърчават, тъй като осигуряват разумна цена за качествени продукти, засилват връзката на продукта с мястото на производство и насърчават потребителя за информиран избор по отношение на свързаните с качеството характеристики; счита, че държавите-членки следва да насърчат създаването на търговски пространства, където производителите пряко да представят продуктите си на

потребителите;

65. Изисква създаването на програми за насърчаване на търговията за местните пазари с цел насърчаване на местни и регионални инициативи за преработване и предлагане на пазара; счита, че това може да се осъществи с помощта на сдружения на производителите, които повишават създаването на добавена стойност в селските региони и дават добър пример за борба срещу изменението на климата, тъй като избягват превоза на дълги разстояния;

o

o o

66. Възлага на своя председател да предаде настоящата резолюция съответно на Съвета и на Комисията.